

Дана. Кольо, научи ли си уроцитѣ?

Кольо. Какво ще ги уча. Азъ си ги зная. Ядъ ме е, че вали дъждъ. Не може да се играе вънъ...

Дана. Искашъ ли да играемъ тука, въ стаята?

Кольо. На какво?

Дана. На адвокатъ. Ти ще си адвокатъ като татка. Седни на стола предъ масата. Азъ ще дойда да искамъ отъ тебе съветъ.

Кольо. Добре. (Сѣда на стола).

(Дана излиза. Следъ малко чука на вратата).

Кольо. Влѣзте.

Дана (влиза). Добъръ день, господинъ адвокате.

Кольо. Добъръ день. Какво обичате, госпожице?

Дана. Ида за съветъ. Тая сутринъ едно момче отворило долапчето, дето си крия ценнитѣ нѣща, и задигнало единъ предметъ. Мога ли да си искамъ предмета назадъ?

Кольо. Разбира се. Всѣка отнета вещь трѣбва да се повърне или заплати. Какво е взело и много ли струва?

Дана. Една хартиена кесийка съ десетъ шоколадени бонбона, дето ми ги донесе чичо Петъръ. И всѣки бонбонъ струва по единъ левъ...

Кольо (промѣня гласа си). Лѣжла! Азъ си взехъ само три бонбона...

Дана. Аха, значи, ти си ги взелъ. Всѣка отнета вещь трѣбва да се повърне или заплати. Нали така, господинъ адвокате? Хайде, дай три левчета!

Кольо (свзема се). Добре. Ще ги дамъ. И то още сега, като ми платишъ десетъ лева за адвокатския съветъ!

